

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מג.

עין משפט
נר מצוה

לה א מיי פ"ח מהל'
מטמא משכב ומשג
הכלה ה'
לו ב מיי פ"ח מהל' שאר
אבות הטומאה הליד'
סמט עשין רמז:
ג ד מיי שס הליד':
ק"ה ה מיי שס הליד':
ל"ב ו מיי שס הליד':
מ ד מיי שס הליד':
מ"א ה מיי פ"ב מהל'
מטמא משכב ומשג
הכלה ה'

תוה' הרא"ש

למירא דהיסט ונגיעה
כידיו. פ"רשי'
(דמתני') דמהכא ליפנין
לכל הנגיעות דאין מנע בית
הרחמנא בלשון נגיעה ללמד
על כל נגיעה דכתובא גבי
טומאה שתהא (בלגיון)
והיינו דאמר"י בפ"ק
קדושין אמר ע"ל הכל
מדין דלשון גלוי הוא אצל
השרין כי יגע אמר רחמנא
והאי בר נגיעה הוא וימרו
פשיטא ליה דבעי שיחא
גלוי אלא דסמך אנגייה
דהכא יאיתקין לידיו:

אוחו ס"ד והתניא ר' אליעזר
אומר לו האוחז ומשתין
כו. פירכא זו תמורה בעיני
כיון דכתוב בקרא משמרת
תרומוי וצוה הכתוב
לשמור אותה שלא תטמא
וכי בשביל חכמי שאמרו
כאילו מביא מכול לעולם
לא ימנע מטמא מלכות את
התרומה (ב) וצ"ע:

שכבת זרע אמר רחמי
בבואיה להרעי.
אפי' באין יורה כחץ איירי
לחורעי כיון שעקרק
בהרגשה. ותי' דאמרין
בפ"ק נדרים אית קים לה
בירדה כחץ וכיון שאומרת
שאני יורה כחץ יצא יורה
כחץ ומאי נפקא לו אם
אינו יורה כחץ מ"מ ראו
הוא להרעי וי"ל דלעולם
בשאני יורה כחץ אינו ראו
להרעי ובהא פליגי הני
לישיי דהכא דלישנא קמא
בכר כיון שעקרק מתחלה
באותו ענין שאריה להרעי
מטמאה או א"כ דאריה היא
להרעי אלא שאינה יכולה
להתעבר בשאני יורה כחץ
לפי שאינו נכנס עד מקום
ההריון אלא שותת ויורה
לחץ:

אורווי הוא דלא מורעא הא
טמאי מטמאה.
אפי' נעקר בלא הרגשה דאי
לאו הכי היינו לישנא קמא:
זבה שנעקרו מימי רגליה.
פרש"י בתשובה להכי בעי
בובה ולא בעי בוב לפי
שבאשה מתעגלין כל מימי
רגליה בבת אחת לפתחה
משא"כ באיש:

(א) ולפי מ"ש"כ צ"ע דה"ש
גרמ"י כ"כ נכנס הוה"ק וכו'
נפ"ע שם דעון זה תמור מכל
עבירות תמורה מיישג זה
ובג"ה א"ל דש ואת' ע"ק
ומש"כ צ"ע דה"ש ו' ע"ש
דו"ק.

למירא דהיסט ונגיעה כידיו. פ"רשי' דמהכא ליפנין לכל
נגיעות כגון שרץ וצלה שנגעו בסמרו של טהור
וקשה דאי מוז ליפנין כי היכי דבעינן גלוי הזו ה"נ בעינן שיגע
צגלוי של טהור לענין היסט נמי ילפך דנצעי שיסיט הטהור צגלוי
כדבעינן צגלוי הזו והכא אמרין

דקנה בקומטו של טהור והסיט בו את
הזו טמא ואמר נמי דבית הסמרים
מטמא במשא אלא נראה לפרש דזו
וסרץ וצלה שנגעו בסמרו של טהור
דטהור לאו מוז ליפנין אלא ליפנין
מלשון נגיעה דכתיב בצולוה וטהור

הנוגע צוז נמי כתיב הנוגע בצצר
הזו ולשון נגיעה משמע מאצבראי שיגע
הטהור צגלוי בטומאה וכן משמע פ"ק
קדושין (דף כה). דלמר עולא הכל

מודים לשון גלוי הוא אלל שרץ וכי
יגע אמר רחמנא והאי צר נגיעה
הוא משמע דמלשון נגיעה דכתיב
בשרץ הוא דריש ללא מיימי קרא
ידיו דכתיב צוז ומיחו רש"י גרים
הסם אשר יגע צו היינו קרא דכתיב

גזי צו והא דלכטריך הכא למדרש
מידיו ולא נפקא ליה מנגיעה דכתיב
צוז משום דההיא נגיעה צהיטת מיימי
ולא משמע גילוי כמו נגיעה ממש
לכך דריש לה מידיו דבעינן גילוי הזו
צין צהיטת צין צנגע מדלפקיה צלשון
נגיעה א"כ מנגיעה דהכא דכתיב

גזי ידיו מינה ילפנין לכל נגיעות
דהו מאצבראי: **בראיויה** צחורעי.
ואפי' יאלה צלח הרגשה איירי כדמוכח
בסמון ומימה דא"כ משמע דלאו
להרעי אע"פ שאינו יורה כחץ וצשיליה
נדרים (דף כה). וכן ציצמות (דף קה).

אמר ראי קים לה צורה כחץ
משמע דאי אין יורה כחץ יצא ראו
להרעי וי"ל דלחא לישנא דהכא לא
מנריך רק צצמתלת עקירת צצנת
זרע מהא ראייה להרעי אע"ג דלסוף
יאיתתה היא צענין שאינו ראו להרעי
א"כ ראו להרעי הוא אלא שאינה
ראייה להתעבר לפי שאינו יורה כחץ
ויולא לחון: **האן טמויי מטמאי**.

פירוש ואפילו נעקרה צלח הרגשה
דאס לא כן היינו לישנא קמא:
זבה שנעקרו מימי רגליה. וכן צעי
מעונדת כוכבים שאל ריב"ז
מרש"י אמאי לא צעי מוזר צו
ועוד כוכבים והשיצ דנראה לו לפי
שצאשה מתעגלין כל ומימין רגליה
צצת אחת לפתחה מה שאין כן באיש:

ואת
לחומר אכל הכא דלקולא לא אמרין או דילמא לא שנא יתיקו בעי רבא זבה
שנעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בתר עקירה אזולין
הני מילי שכבת זרע דלא מצי בעי רגליה דמצי נקיט לה לא
או דילמא לא שנא יתיקו בעי רבא עוברת כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה
וירדה

כל הזרע ציחד וצוז אינו חוזר ומתחמם לעקור עוד מיד צשעה אחת: צצרו אכזרי:
טמא. שמה יאל ממנו קרי ואמאי והא לא ארגיש: צצמשמש מטשו צצלמו. דאי נפק דואי ארגיש: ויאספ צלח הרגשה. דאינו יורה כחץ: לכשיטיל
מיס טמא. דנשתיר מן הקרי ויואל עכשיו ואע"ג דלא נפיק צצהרגשה הואיל ומעיקרא איעקר צצהרגשה: עוצד כוכבים שפרהר. ונעקרק ולא
יאל: וירד וטבל. לכס גירות ואח"כ יאל קרי: מהו. אפי' אס תמצי לומר לגזי ישראל דכי נעקר צצהרגשה ואלא שלא צצהרגשה טמא דאזולין צצת
עקירה הכא לא ניזיל צצת עקירה דהיינו קולא הואיל וכשהוא עוצד כוכבים נעקר וטהור דלמר צצנות כותים' קרי טהור אפילו לז"ה:
או דילמא לא שנא. לחומר כגון לגזי עקירה דהרגשה דישאל ולא שנא לקולא כי הכא אזולין צצת עקירה: שנעקרו מימי רגליה. דהו
מעין אב הטומאה: וירדה וטבלה. וטהרה מווצה ואח"כ הטילתו מהו מי אזולין צצת עקירה ומטמאו או לא: דלא מלי נקיט לה. מלללל
הילכך מצי עקרק חשיב ליה אורק יאלה: **עוצדים כוכבים**. סתם עוצדת כוכבים מי רגליה מטמאין דחכמים גזרו עליהן שיהו כוצין לכל דכרייהו [נעל לז].

קמ"ל דהאי לא תוך תוכו הוא אלא כגון כלי צתוך המגור ופיו
למעלה מפיו המגור: והסיט בו את הטהור טהור. כדמפרש טעמא
לקמן: צקומטו של טהור והסיט בו את הזו טמא. הטהור שהרי
נשא את הזו וצו מטמא במשא דכתיב צצמשכב (ויקרא טו) והנושא
אותו וק"ו לזכר עמנו: מאי טעמא.

טהור היסט בקנה צקומטו של זו
טהור: דכתיב וכל אשר יגע בו
הזו וגו'. והאי קרא לאו למגע
אלטרריך דהא כתיב [שם] והנוגע בצצר
הזו אלא זה הסיטו של זו מכאן
למדנו צו שהסיט את הטהור טמא
שלא מלינו צכל המורה טומאה המסמטת
טהרה שמתמא אלא אס כן נשא
טהור את הטמא והכא צוז הוא דגלי
רחמנא וכתב וידו דדרשינן' הכי היכא
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):
לא שטף צמיס. מילתא אחרימי היא
למילף נטילת ידיס לאלחיה מהכא.
דהסיט צו הזו צידיו כלומר צגלוי (ט):

(א) [שבת פ"ג: ושי"ק, ג] שבת
מלא. לעיל ג' א, [נעיל ג' א].
(ד) מקולות פ"ח מ"א.
(ה) מקולות פ"ח מ"ד מולין
דכ': (ו) [נגינה טו].
(ז) [מ"ו מורה צדק פ"ק
ד' (ז' מנ"ג): ט] כתיב:
אכרי (ז' נעיל דף ל"ג).
(ח) [נדר"ל העילוף].

תורה אור השלם

1. וכל אשר יגע בו הוב
קרי' לא שטף בקימ וכבס
בגדיו ורחץ במים וטמא
עד הקרב'. ויקרא טו א'
2. דבריו אלא בני ישראל.
ואמרתם אלהים איש איש
כי ייחד: זב מבשרו וזב
טמא דהא: ויקרא טו ב'
3. ואיש כי תצא ממנו
שכבת זרע ורחץ במים את
כל בשרו וטמא עד
עד הקרב': ויקרא טו ג'
4. כי ייחד בק איש אשר
לא ייחד טהור אינו טמא
קלף וקרא אל מוחץ
למחנה לא יבא אל תוך
המחנה: דברים כג א'

הגהות הב"ח

(א) נ"מ לא חיש ר"ה
ההנאה: (ב) רש"י ד"ה
דכתיב ור"ה לא שטף דה"ל:

גליון הש"ס

נ"מ אבר שמואל כל ש"ו
ובי' ע' נעיל ד' ע"א מדיה'
רובי: שם ר"ה מורעא הא
מפויי מטמאי: ע' לקטן ט'
ע"א מדיה' ובי' ש"ש: ד"ה
לא שטף ובי' דמילף
לנשילת ידיס ובי'. מולין ק'
ע"א ובי' נטופ' שם ד"ה
מלא ויגע ע"י רש"י צקומטו
הע ע"א ד"ה לענין טומאה:

מוסף רש"י

שלא מצינו לו צצטר
טומאות צצמורה אלא צצטר
(שבת פ"ג). אף הכא
מאבראי. דקרי' מנע צית
הסמרים אינו מטמא אפקא
לא מולל אשר יגע בו הזו וגו'
הא שטף טהור, צצמימי, הא
טמילה צעיה, אלא כל אשר ידיו
צו הזו צצטר שהוא צגלוי כידיו
הוא לא שטף עדיין כל גופו
צמיס, שלא טבל מוחו, וכבס
בגדיו (דפשוין כה). כאילו
מביא מכול לעולם.
שמתחמם וכל לדי קרי, וה'
קלולו ע"ד דור המנוול,
מיואלים ששבת זרע לנטול
(שבת א"ח). עעריה זו היסה
צידס, דכתיב (בכאשית ו) כי
השחית כל צבר, ואמרו (ר"ה)
(ג) כצומחין קלולו (ע"ד)
(ג). ולא הטיל מים. קודם
לנטילה, לשיטיל מים
טמא. שמה נשאר צפי
האמה לצלוח קרי ויואל ע'
מי רגלים, וצצנת זרע
מטמאה צכל שהוא אפילו
צצנין חרלל (חוריו כה).